

Reactie op wetsvoorstellen asielwetgeving.

Ik ben tegenstander van de voorgestelde Asielnoodmaatregelenwet en Twee Statuswet. In deze reactie beperk ik me tot de beoogde strafbaarstelling van illegaliteit.

Deze wetten zijn ondoelmatig, onrechtvaardig, onmenselijk, niet uitvoerbaar en zullen tot meer procedures en daarmee op meer druk op de asielketen en rechtspraak leiden. Vele organisaties, zoals de nationale politie, advocatuur, overheidsdiensten zoals bijv. de IND, kerken en vele ngo's hebben hier al op gewezen.

Al jarenlang bied ik op vrijwillige basis hulp aan vluchtelingen: asielzoekers in hun asielprocedure, statushouders en aan mensen zonder verblijfsrecht. Het zijn allen mensen die een ingrijpende beslissing hebben moeten nemen door hun eigen huis en familie te verlaten op vlucht voor oorlog en geweld. Niemand verlaat zijn eigen huis zomaar. Velen van hen hebben een levensbedreigende reis moeten maken. Van de genoemde groepen vluchtelingen zijn ongedocumenteerden de meest gedepriveerde groep: mensen die nog geen veiligheid en perspectief daarop hebben kunnen vinden. Onder vluchtelingen zijn zij veelal de meest kwetsbare groep: mensen zonder zekerheid over een veilige toekomst, met een - vaak – moeizame toegang tot zorg, zonder recht op arbeid, vrijwilligerswerk en voor meerderjarigen onder hen ook zonder recht op onderwijs. Zij behoren tot de volledig rechteloze mensen in onze samenleving. Én toch dragen velen van hen bij aan onze samenleving door te werken als kinderoppas, in huishoudelijk werk, als tuinier, schoonmaker, in de horeca en zelfs in de bouw. Zij verrichten arbeid waaraan onze welvarende samenleving dringend behoefte heeft. Inmiddels werk ik acht jaar als vrijwilliger bij twee organisaties voor hulp aan ongedocumenteerden. Centraal in de hulp staat het samen met mensen vinden van een nieuw levensperspectief, hier in Nederland, in het land van herkomst of elders. Velen lukt het weer een nieuw perspectief te vinden, de helft van hen lukt het om uiteindelijk verblijfsrecht in Nederland te verkrijgen door een nieuwe asielprocedure te starten of op andere wijze. Zij, die in tweede of derde instantie een asielverblijfsvergunning verkrijgen, tonen aan dat een eerdere asielprocedure niet tot een zorgvuldig oordeel heeft geleid. Andere mensen die opnieuw in een asielprocedure komen blijven menselijke opvang nodig hebben, een extra luisterend oor of praktische hulp zoals taalles, integratie in de maatschappij. Dat doe ik ook voor de statushouders om hen versneld een plek in de Nederlandse samenleving te laten bereiken.

Veel mensen zonder documenten kunnen ook doodgewoon niet weg omdat het land van herkomst hen niet accepteert. Daar ken ik vele voorbeelden van.

Ongedocumenteerden zijn een rechteloze groep. Een groep mensen, buitengesloten in onze samenleving én toch deelnemend en bijdragend aan onze samenleving. Hen strafbaar maken doordat zij hier verblijven, is onrechtvaardig, inhumaan en immoreel. Meerdere organisaties en personen die bewaar maken tegen de strafbaarstelling van illegaliteit, hebben gewezen op het (bijbelse) principe: "Behandel anderen zoals je zelf behandeld wilt worden". Dit is een moreel kompas, een principe dat ook het

fundament van een beschaafde samenleving is. Of zoals Ghandi zegt: het niveau van de beschaving van een land valt af te meten door de wijze waarop men omgaat met de meest kwetsbaren.

Het merendeel (89%) van migratie is (EU-)arbeidsmigratie, kennismigratie (met hereniging van hun gezinnen) en migratie van internationale studenten. Van deze migratie bestaat 11% uit asielzoekers. Asielmigratie wordt gehanteerd als een politiek te belangrijk issue, zonder dat de echte prioriteiten vooropstaan, zoals klimaat, woningnood, onderwijs, defensie, het menselijk behandelen van arbeidsmigranten. Volkomen uit zijn verband gerukt vanwege politiek gewin.

Strafbaarstelling van illegaliteit zal zoals door o.a. wetenschappers is verklaard, niet leiden tot minder instroom van vluchtelingen en vermindering van het aantal ongedocumenteerden. Het zal er toe leiden dat mensen zonder verblijfsrecht zich nog meer moeten terugtrekken uit de samenleving, kinderen die niet meer naar school zullen durven te gaan, mensen die zorg zullen gaan mijden, waardoor gezondheidsproblemen groter worden, mensen die nog eerder slachtoffer zullen worden van uitbuiting door werkgevers en van criminelen, mensen die dakloos zullen worden. Onze samenleving zal minder veilig en minder leefbaar worden. Bovendien zal strafbaarstelling de waardigheid en het zelfrespect van mensen aantasten. Mens zijn is niet strafbaar. Geen mens is illegaal.

“Er is maar een land, de aarde. Er is maar een volk: de mens. Er is maar een geloof: de liefde. We kunnen kiezen voor liefde ipv haat en pijn. We kunnen kiezen voor universele mensenrechten ipv uitsluiting. We kunnen kiezen voor medemenselijkheid ipv ontmenselijking”.

Ik roep leden van de Eerste en Tweede Kamer op strafbaarstelling van illegaliteit fundamenteel af te wijzen, en leden van de Eerste Kamer om – meer algemeen – niet in te stemmen met de Asielnoodmaatregelenwet en de Tweestatuswet.